

JOHANNA HULKKO

HARMAA HAKKERI

GLASIER VASTAAN VAPAAUS

KUVITTANUT JANI IKONEN

KARISTO
HÄMEENLINNA

**Taiteen edistämiskeskus on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.**

Teksti © Johanna Hulkko ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Kuvitus © Jani Ikonen

ISBN 978-951-1-40781-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

KÄYTTÖOHJE

Taustatietoa, jonka voit jättää väliin, jos kirjan pitää olla luettuna huomenna ja on jo myöhä. Jäät kyllä paitsi paljosta hauskaista, jos skippaat.

Kannattaa lukea, sillä sisältää tarpeellista tietoa.

Pakko lukea, jos haluat ymmärtää, mitä tapahtuu.

INNOKAS VALKOKANGAS

”Minulla on teille hyviä uutisia”, luontoliikkumisen opettaja Korpi sanoi luokalle ensimmäisen tunnin alussa. ”Koulun ohjauslautakunta on kesän aikana hyväksynyt hakemuksemme.”

Hän painoi nappulaa, joka lasi alas esitystaulun.

Aimo vilkaksi takanaan istuvaa Nicoa. Tämä näytti peukkua. Viesti oli selvä: Hopean kaupungin poikakoulun kasiluokan lukuvuosi alkoi hyvin, sillä pitkään odotettu leirikoulu toteutuisi.

Aimo ei ollut erityisemmin innostunut. Hänellä ei ollut juuri ystäviä, toisin kuin Nicolla, joka tunnettiin paremmin Nixutin69-nimellä. Nicolla oli paitsi oma jengi myös liepeillä roikkuvien porukka, joka palvoi häntä.

Aimo oli tottunut viettämään välituntinsa yksin. Tuskin leirikoulusta tulisi sen kummempi reissu.

Aimo ja Nico olivat olleet aikoinaan päiväkotikavereita, mutta vasta edellisenä keväänä he olivat alkaneet viettää

aikaa yhdessä. Nicon isä Klaus oli ollut pahassa pulassa, ja Aimon yhteydet salaperäiseen hakkeri Glasieriin olivat tulleet tarpeeseen. Hakkeri oli lopulta ratkaissut Klausin ongelmat. Silti oli pakko myöntää, että Glasierin apu aiheutti myös lisäongelmia.

Koulussa he pitivät silti matalaa profilia, sillä luokan suosikin ei kannattanut näyttäytyä harmaaseen huppariin piiloutuvan nörtin kanssa.

Aimo ymmärsi Nicoa, vaikka väliin hän toivoi, että hänelläkin olisi ollut joku, jonka kanssa jutella välitunneilla.

Yhtäkkiä esitystaulu nousi ja päästi kimeän piukauksen.

Opettaja painoi nappulaa ja taulu syöksähti alas.

Sitten se taas nousi. Ja laski. Ja nousi. Ja laski.

Luokka röhähti nauruun. Aimo näki, kuinka Korven
otsalle alkoi nousta hikikarpaloita.

GLASIER ISKI JÄLLEEN

Korpi teki kaikkensa, jotta näyttötaulu olisi rauhoittunut. Hän paineli nappulaa väliin pontevasti, välillä herkästi hipaisten.

”Se on varmaan jotenkin jumissa”, hän sanoi epätoivo äänessään.

Lopulta hän tarttui juuri alas sujahtaneen taulun reunasta kiinni. Näyttö lähti nousemaan ja melkein tempaisi Korven ilmaan. Samassa kuului koputus, luokan ovi avautui ja koulun rehtori astui sisään.

”Mitä täällä tapahtuu?” rehtori kysyi ensimmäisenä.

”Suunnittelemme retkeä”, Korpi sanoi nolona ja korjaili näyttötaulutaistossa pörhistyneitä hiuksiaan.

Rehtori tuijotti taululle. Siinä luki: *Kasien yöretki Suojelumetsään.*

Kuvassa oli kaunis maisema arvatenkin juuri siitä metsästä, johon retki suuntaisi. Sammalenvihreää näkymää rytmittivät mäntyjen suorat rungot ja maassa rehottavat

puolukka- ja mustikkamättäät. Kuva oli selvästi otettu sydänkesällä, niin kukoistavalta kaikki näytti.

Yhtäkkiä näytölle ilmestyi eläinnaama, joka vuorotellen hymyili ja irvisti. Sen alla luki: *”Tervemenoa leirikouluun, siitä tulee varmasti eeeeeppistä.”*

Luokka tunnisti hahmon heti, samoin rehtori ja Korpi.

Jos Korpea vähän naurattikin, rehtoria selvästi ei. Hän oli raivoissaan. Koululaisia tempauksillaan riemastuttava ja opettajia raivostuttava hakkeri Glasier oli taas vauhdissa.

Rehtori avasi suunsa. Ennen kuin huuto purkautui ilmoille, näyttö rauhoittui ja näkyville palasi seesteinen metsämaisema. Vasemmassa alanurkassa välähti vielä kaille tuttu pyöreä tarra. Sitä rehtori ei huudoltaan enää huomannut.

RANAMURHEITA

Glasierin hauskanpidosta ja kiusanteosta huolimatta leirikoulu-uunnitelmat etenivät. Kuukauden päästä luokka pakkaisi makuupussit, teltat ja rinkat ja matkustaisi monorail-junalla päätepysäkille. Vakuutusyhtiö Vapauden mukaan nimetyltä pysäkiltä heitä odottaisi parin kilometrin kävely, kunnes he pääsisivät kaupungin ja metsän rajalle. Siellä tarkistettaisiin luvat, ja sen jälkeen alkaisi seikkailu.

Ennen retkeä luokka kuitenkin harjoittelisi ulkosalla yöpymistä koulun vieressä sijaitsevassa puistossa.

”En ota sitä riskiä, että joku teistä saa sätkyn pimeydestä ja hiljaisuudesta”, Korpi sanoi.

Aimon tietojen mukaan sellaista ei ollut tapahtunut ainakaan kymmeneen vuoteen, mutta Korvella oli selvästi jokin katkera muisto mielessään.

Aimoa mietitytti enemmän se, mistä hän saisi kaikki tarvittavat välineet retkelle.

Äiti oli aiemmin ollut töissä Hopea Oy:ssä, joka oli alueen suurin ja tärkein yritys. Koko kaupunki oli saanut siitä nimensä. Työ oli kuitenkin ollut hänelle liian raskasta. Samaan aikaan Vapaus oli etsinyt työntekijöitä, ja äiti oli onnekseen saanut paikan sieltä. Valitettavasti palkka vain oli sielläkin matala. Toimistotyöntekijöitä ei juuri bonuksin palkittu.

Äiti ei ilahtuisi, kun kuulisi, että ainakin makuupussi ja -alusta olivat pakolliset tarvikkeet kaikille retkelle lähteville.

Välineiden lisäksi Aimon pitäisi maksaa retkestä myös silkkoja krediittejä. Summa käytettäisiin järjestelyihin ja Suojelumetsän sisäänpääsymaksuun.